

EL MICALET GALÀCTIC

El País dels Llencçols Mullats

Vicent Pardo

Dibuixos de Carlos Ortin

En primer lloc us contaré, per damunt damunt, com és que vaig eixir de casa, a les sis de la matinada, amb un llençol pixat a les mans

Recorde perfectament la primera vegada que vaig visitar el País dels Llençols Mullats. La recorde com si fóra hui mateix.

Tot comença la vesprada que ma mare cau un bac i se li unfla el genoll; li fa molt de mal i no es pot posar dempeus.

De seguida mon pare l'agafa en braços i la porta al cotxe. I ho fan somrient, clar. Perquè jo estic davant i volen mostrar-se despreocupats.

Em demanen per favor que agafe una muda i la bossa d'escola, per si em cal passar la nit fora, i m'acompanyen a la casa de ma tia Elvira. I això que viu a quatre passes de la nostra.

M'acomiaide fent-li un bes a la mare, ben a es-paiet. Com si per culpa del bac també li feren mal les galtes. I em quede parat, a la vorera, veient que continuen, ràpidament, cap a l'hospital.

Per cert, em diuen Vicent i açò que us conte em passà, més o menys, als vuit anys.

Quan obri el meu cosí Jaume li conte el que ha passat. De seguida ix la tia Elvira i es fa càrrec de la situació. M'agafa la motxilla i la porta fins al dormitori. Nosaltres la seguim; molts dies vaig a jugar allí, però aquesta és la primera vegada que, segurament, em tocarà quedar-me a dormir.

Així que tenim més comboi. Em preparen la llitera i em donen el que vull per a sopar (us equivoqueu, no eren verdures sinó pizza).

I amb el mos a la boca, com aquell que diu, ja estem Jaume i jo davant la videoconsola.

En el moment més interessant de la partida, entra ma tia a l'habitació, amb una safata, i ens diu:

—Sempre de cara a la consola! Ai, fills meus, al pas que porteu necessitareu ulleres! Va, ja és hora d'apagar; us he preparat un bon got de llet fresca; hala, beveu i a dormir, que demà cal anar a escola. Són les onze!

—No tinc gana —li dic massa ràpidament.

–Però si has sopat molt poc! –insisteix la tia, per animar-me—. A més, esteu creixent i necessiteu alimentar-vos bé.

–És igual; no m'abelleix....

–Això deu ser per la preocupació –fa l'oncle Robert entrant a l'habitació—. I no passa res, home. A ta mare la curaran de seguida, ja ho voràs. De segur que demà tornes a casa.

–És que no tinc gana... la veritat.

–Vinga, Vicent, són dos glops.

–Si està molt bona! –exclama el meu cosí Jaume; ja ha begut, porta un bigot blanc artificial i ara vol fer publicitat de la llet.

Somric i, de sobte, m'entra una set terrible (total, perquè he vist com s'empinava la tassa) i me la prenc tota.

I això que no ho he de fer.

No ho he de fer perquè algunes nits tinc sorpreses desagradables.

I, a més, no he volgut dir als oncles que em desperten per anar al vàter. En una altra ocasió ho hauria contat, però ara, als vuit anys, comprendreu que ho amague com si fóra un tresor. Vaja quin tresor! deveu pensar.

Açò del bac ha ocorregut inesperadament i la mare, tan previsor, prou faena té com per fer-li una escolteta a la seua germana; conclusió: estic segur que no saben res del meu problema.

Total, ens gitem i faig tots els esforços del món per mantindre'm despert.

Els pares sempre volen que em relaxe. Diuen:

–Vicent, el truc és dormir tranquil i despertar-te quan notes ganes de pixar.

I faig tot el contrari. Obric els ulls amb força i em dic: estaré així fins que vaja al servei. Pense en els pares, en els meus jocs preferits, recorde pel·lícules i me les conte... Xe, tot el que em passa pel cap i es vol quedar allí una estoneta.

Però les parpelles se'm tanquen imparablement. I al final em quede tronc.

I a la matinada, quan encara és nit fosca, em desperta una sensació humida, calenta i horrible: m'acabe de pixar.

M'alce d'un bot, sense fer soroll, i pense què puc fer.

Us he de dir que porte uns llençols de recanvi a la motxilla, els he posat d'amagat per si em passava açò. Però són blancs. Ma mare únicament els compra d'aquest color perquè li toca canviar-los sovint i així el de baix i el de tapar-me sempre fan joc.

I just els que m'ha preparat la tia Elvira (per bé, és clar) tenen més dibuixos que una pel·lícula de Disney. Si els toque ho notaran tant que la vergonya no em deixarà viure.

Estic de sort, perquè han deixat una llumeneta encesa, al passadís, i a mesura que vaig acostumant-

me veig millor totes les coses. Què faig? Mire al voltant. L'habitació està silenciosa, Jaume dorm.

Al final, em decidisc a traure el llençol al xicotet jardí que hi ha davant de la casa, i estendre'l perquè s'eixugue un poc.

Així que faig un embolic i camine cap a la porta silenciosos com un lladre.

Encara no he obert quan sent lladrar un gos a la banda de fora. És un lladruc fluix, i mira siestic nerviós que sent com si cridara el meu nom: «Vicent!», «Vicent!», «Vicent!»,...

Pel poc soroll que fa deu tractar-se d'un gosset menut que alguna persona ha abandonat, pense.

I òbric; però vaig a espai per evitar que es clave dins de casa i els desperte. Quan abaixe els ulls veig l'animallet, fa un pam d'alçada i és de color clar, quasi groc.

Cosa curiosa, no intenta entrar. Al contrari, mossega el llençol i estira cap a fora.

Jo faig força cap a dins, lògicament.

La tela es tensa perillosament; si continuem així s'esgarrarà. Total, que amolle un poc.

I el gosset continua espentant, com si volguera que el seguira. Faig unes passes pel jardinet sense parar de parlar-li baixet:

—Vinga, bonic, solta'l. Per favor. Solta'l i aniré a la cuina: de segur que trobe alguna cosa perquè menges.

L'animallet, ni cas. Continua a la seua, el llençol a la boca i mossegant-lo i bavant-lo com si es tractara d'un os.

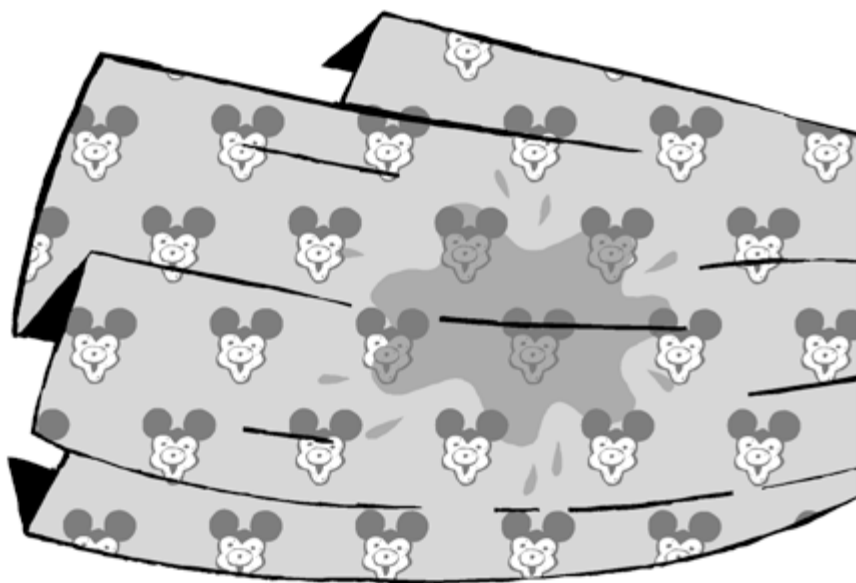
I és en aquell moment quan, per una bufada d'aire, es tanca la porta i em deixa al ras.

Imagineu la meua sorpresa! M'entra una ràbia gegantina, m'assec a l'escala, em pose les mans al cap i mire l'animalet amb ganes de ventar-li un colp (perdoneu, però és la veritat). I el més gros és que jo no li he fet res, en ma vida l'havia vist.

El gosset se'm queda mirant i juraria que ha endevinat el meu pensament, perquè fuig amb el llençol a la boca.

D'un bot li vaig darrere.

En menys que tarde a contar-ho, estic al mig del carrer, a les sis del matí i amb un fred que pela. I encara més, amb sabatilles d'anar per casa i perseguint un gos que m'acaba de furta un llençol pixat.

Poseu-vos en el meu lloc, estaríeu cabrejats i cabrejades o no?

—Torna-me'l, bandit! —cride (si es desperta tota la ciutat m'és igual)—. Lladre! Furtallençols! Ja m'explicaràs per a què el vols, tros de suro, tot mullat que està!

El gos continua carrer enllà, sord i lladrant. I el més curiós és que els lladrucs sonen alegres en aquella aventura tristíssima.

El llençol deixa una cinta de dos metres darrere de l'animalet, com la cua d'un vestit de novia; intente xafar la tela per recuperar-la. Debadés.

En això comença a ploure; gotes suaus i lentes que a poc a poc van agafant grandària i rapidesa. L'aigua actua com el pegament i el pijama se m'enganxa al cos com si fóra un guant de plàstic.

Una botzina sona a la vora de la meua orella, per un instant crec que un vaixell vol entrar dins del «pavelló auditiu». (Això de pavelló auditiu ho he après aquest mateix curs). Quin bot espantat! L'orella em xiula.

Es tracta d'un camió de la recollida del fem, ni m'he adonat que buida els contenidors del barri i a punt he estat de clavar-me davall les seues rodasses.

El conductor, més nerviós i preocupat que jo, em pregunta amablement, sense baixar de la cabina:

—Què passa, xaval? Algun problema? T'has fet mal?

—No res! No res! —m'afanye a dir-li, saludant amb la mà i retirant la grenya que em tapa la visió.

Qualsevol li conta que vaig darrere del gos més lladre que hi ha sota la capa del cel.

Ara he perdut uns segons preciosos, i estic disposat a enxampar aquell quatre potes sense trellat. Agafe una sabatilla i, sense parar de córrer, apunte i li la llance amb totes les forces.

I just en eixe moment apareix davant de nosaltres un autobús immens i enllumenat. Els fars enfoquen el carrer mullat i sembla paper de plata.

Silenciosament, obri les portes.

El gosset es fica dins d'un bot, la sabatilla es fica dins volant i jo, a la pota coixa, cap a dins s'ha dit. I tots carregats amb un bon grapat de gotes d'aigua.

Com si ens estiguera esperant, l'autobús tanca les portes i mou a mil per hora. A mi, imagineu-ho, m'agafa desprevingut i descalç del peu esquerre. Així que perd l'equilibri i, recolzant-me com puc, em deixe caure al primer seient, just al costat d'una xiqueta que em somriu molt amablement.